

3. Закон України «Про Генеральну схему планування території України» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст. 204.
4. Постанова Кабінету Міністрів України «Про забезпечення реалізації Закону України «Про Генеральну схему планування території України» від 29.08.2002 № 1291 // Офіційний вісник України, 2002, № 36, ст. 1695.
5. Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст. 343.
6. Наказ Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України «Про затвердження порядку розроблення містобудівної документації» від 16.11.2011 № 290 // Офіційний вісник України, 2011, № 100, ст. 3681.
7. Державні будівельні норми України. Склад та зміст генерального плану населеного пункту. ДБН Б.1.1-15:2012. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2012. – 21 с.
8. ДСТУ-Н Б Б.1.1-12:2011. Настанова про склад та зміст плану зонування території (зонінгу). – К: ДП Укрархбудінформ. – 2011. – 31 с.
9. Державні будівельні норми України. Склад та зміст детального плану території. ДБН Б.1.1-14:2012. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2012. – 22 с.
10. Постанова Кабінету Міністрів України «Про містобудівний кадастр» // Офіційний вісник України, 2011, №41, стор.55, ст. 1673.
11. Державні будівельні норми України. Склад та зміст містобудівного кадастру. ДБН Б.1.1-16:2013. – К: ДП Укрархбудінформ. – 2013. – 57 с.

Соколовська О.О.

студент,

Науковий керівник: Круглов В.В.

кандидат наук з державного управління, доцент,

Харківський торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

СУТНІСТЬ ТА ПЕРЕВАГИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Сучасна та ефективна інфраструктура та послуги є необхідною умовою для успішного та стійкого економічного зростання. Тим не менш, уряди багатьох країн, як на центральному, так і місцевому рівнях, мають обмежені фінансові ресурси для задоволення своїх основних потреб в інфраструктурі.

Для того, щоб ліквідувати розрив між тими державними ресурсами, що мають у розпорядженні, та вартістю необхідної інфраструктури та послуг, а також для забезпечення того, щоб інфраструктура та послуги надавались максимально ефективно та економічно, наскільки це можливо, державні органи звертаються до публічно-приватного партнерства (ППП). Через вплив приватного капіталу та управління, PPP може полегшити бюджетне обмеження та підвищити ефективність у наданні суспільної інфраструктури та послуг.

Публічно-приватне партнерство відноситься до форм співробітництва між державними органами та приватним сектором, які спрямовані на забезпечення фінансування, будівництва, реконструкції, управління, експлуатації та/або підтримання інфраструктури та/або надання послуг. За своєю суттю, всі PPP

передбачають розподіл ризиків між державним та приватними секторами. Розподіл ризиків для приватного партнера є ключовим фактором у відмінності PPP та більш традиційної моделі надання державних послуг [1].

Публічно-приватне партнерство продемонстрували свою користь шляхом поліпшення суспільної інфраструктури та послуг, за рахунок більш коротких строків поставки, кращого співвідношення ціни та якості, збільшення інновацій в різних галузях. Незважаючи на свій потенціал публічно-приватне партнерство є дуже складним елементом політики. Дійсно значні політичні, правові, нормативні та організаційні бар'єри необхідно подолати для того, щоб перейти від традиційної моделі надання державних послуг, до тієї, в якій державний та приватний сектор працюють разом.

Поняття «public private partnership» у вітчизняній практиці перекладається як «державно-приватне партнерство», «приватно-державне партнерство», «публічно-приватне партнерство». Більш наближеним до даної концепції вважається поняття публічно-приватне партнерство, так як воно найбільш точно дає уявлення про зміст даних відносин. У практиці публічним партнером виступають не лише державні органи, а й органи місцевого самоврядування, громадські організації та благодійні фонди. В українській практиці використовується поняття «державно-приватного партнерства», який використовується у Законі України «Про державно-приватне партнерство» [2].

В Україні державно-приватне партнерство здійснюється на договірній основі. У межах ДПП можуть укладатися угоди концесій, спільну діяльність, управління майном, та інші. Також треба зауважити, що процес державно-приватного партнерства не означає приватизацію державного майна приватним сектором, державні органи влади делегують свої повноваження приватним партнерам для більш ефективного їх виконання.

Впровадження проектів державно-приватного партнерства має певні переваги не лише для приватних підприємців. Перед органами місцевої влади стоїть завдання аби сформувати політику та задовольнити потреби громади. Передача певних функцій приватному сектору, може стати рішенням багатьох проблем для органів державної влади [3].

Загалом переваги від публічно-приватного партнерства можна розділити на певні групи: переваги для органів державної влади, переваги для громади та переваги приватного сектору.

Переваги для органів державної влади полягають по-перше, в тому, що усі витрати на утримання об'єктів державної власності переходять до приватного партнера для підвищення ефективності їх функціонування. По-друге, місцеві бюджети поповнюються за рахунок надходжень від концесійної чи орендної плати приватних партнерів. По-третє, укладення таких договорів дозволить ефективніше задовольняти соціально-економічні потреби громади.

Перевагами для приватного партнера можна вважати довгостроковість відносин (від 5 до 50 років), в яких інвестор має гарантії, за яких держава повертає певні кошти для забезпечення мінімальної рентабельності. У деяких випадках, в рамках водо-, тепло-, газопостачання або соціальних об'єктах інфраструктури, держава, на умовах угоди, може виплачувати бюджетні кошти,

за умови, що приватний партнер буде підвищувати якість надаваних послуг. За рахунок продуктивної управлінської роботи приватний партнер може отримувати більші прибутки у вказаний договором термін.

Ставлячи собі за мету досягнення лише фінансових вигід, то проект ППП може стати неефективним, так як не включає соціального підґрунтя. Такі проекти повинні мати соціально-економічні вигоди для населення регіону, в якому він реалізується, так як доходи отримуються від експлуатації даних об'єктів ППП. Органи державної влади повинні нести відповідальність за ті послуги, які надаються населенню, та їх якість. Якщо обраний проект визнається вигідним для суспільства, то утворення державно-приватного партнерства може прискорити процес його реалізації, за рахунок інвестиційного фінансування. Проекти ДПП прискорюють процес модернізації важливих для держави галузей надання послуг та економіки в цілому. Приватний партнер в процесі своєї діяльності враховує попит споживачів, та робить своєю головною метою покращення якості надаваних послуг.

Таким чином, можна зробити висновок, що публічно-приватне партнерство є одним з перспективних напрямків вдосконалення системи публічного управління. За рахунок ППП фінансуються найбільш капіталомісткі та малоприбуткові галузі економіки. Використовуючи фінансові вкладення або управлінський досвід приватних партнерів держава може в більшій мірі виконувати свої стратегічні плани в рамках соціально-економічної політики та модернізації об'єктів інфраструктури. Ефективне функціонування механізму ППП можливе лише на умови наявності сприятливих умов, які повинні створюватись органами державної влади для. Важливо зауважити, що дані відносини передбачають більш повне та якісніше задоволення потреб громади, що в перспективі приводить до більшої задоволеності життям населення.

Список використаних джерел:

1. Public-Private Partnership [Electronic resource] // Official website of The World Bank. – Access mode: <http://www.worldbank.org/en/topic/publicprivatepartnerships>
2. Закон України «Про державно-приватне партнерства в Україні»: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#n154>
3. Брайлівський І. А. Інтереси і вигоди приватного сектора в державно-приватному партнерстві / І. А. Брайлівський // Бізнес Інформ. – 2013. – № 8. – С. 232-236. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2013_8_40